

ske samfund, bruges nu til at sætte taksterne ned for de 75 pct. rigeste af forældrene, fordi de fattigste har fripladser i forvejen. Hvordan hænger det sammen?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det er egentlig ret enkelt. Det er ikke vores forslag, der er fremlagt, vi havde et andet forslag – hr. Morten Østergaard kan måske huske forslaget om 1.000 kr. som maks. betaling – så vi vedstår, også ved den måde, vi stemmer på her, at vi er tilhængere af lavere forældrebetaling.

Det har mange forskellige grunde, lad mig nævne et par stykker: Vi mener, det er klogt at have en omfordeling til fordel for familier med børn. En anden er, at det sådan set øger mulighederne for, at lavtlønnede, der ikke er omfattet af fripladsgrænserne, kan få nedsat betaling og dermed øge deres rådighedsbeløb; og det kan også have en vis virkning på deres muligheder for at deltage på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Altså, jeg forstår logikken sådan, at man ikke vil være med til skattelettelser, fordi det er bedre at investere i velfærd og service, end det er at stikke pengene ned i borgernes lommer på nuværende tidspunkt. Det er vi sådan set enige i.

Men til gengæld vil man gerne være med til, når det kommer til daginstitutionerne, at foretage nøjagtig den samme prioritering, altså pengene ned i borgernes lommer i stedet for investeringer i velfærd.

Også for socialdemokrater kan pengene kun bruges en gang, og med hensyn til den milliard kroner, som nu bruges på at sætte taksterne ned, valgte Socialdemokraterne jo med åbne øjne at stemme nej til det radikale ændringsforslag, som sagde: Lad da i det mindste kommunerne selv bestemme, om de vil bruge milliarder på ekstra service eller på at sætte taksterne ned. Der var det kommunale selvstyre altså ikke fint nok til Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Altså, min fantasi rækker ikke til, at jeg direkte stemmer imod en ambition, vi selv fremlagde i en valgkamp, og derfor stemmer vi for forslaget, selv om det ser anderledes ud, end vi havde ønsket.

Jeg vil også tillade mig at glæde mig, som den radikale ordfører, hr. Morten Østergaard, gør, over, at der er betydelige fællesnævner på det her. Uenigheden består så i, om man både kan skabe bedre kvalitet og sørge for, at den fordelingspolitiske effekt af nedsat forældrebetaling også er i orden.

Kl. 11.45

Jeg mener sådan set, at det her ikke kun handler om at omfordele mellem rig og fattig – det gør det også. På daginstitutionsområdet handler det her om at omfordele til fordel for dem, der har børn, og der er det økonomiske en del af det.

Nu skal vi så på det grundlag, der kommer herefter, tage fat på kvaliteten. Og det er jo der, der er en betydelig fællesnævner med Det Radikale Venstre. Det vil jeg tillade mig at glæde mig over, som hr. Morten Østergaard også gjorde.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Når det overhovedet er værd at tage den problemstilling op, er det selvfølgelig, fordi vi, når vi kigger på de to finanslovsforslag, der er lagt frem, kan se, at De Radikale kan lægge næsten 1 mio. kr. mere til at sikre kvaliteten i daginstitutionerne, sikre en større indsats for socialt udsatte børn og sikre flere pædagoger i daginstitutionerne. Og det kan vi, fordi vi har prioriteret, at det synes vi er vigtigere, end at de rigeste danskere slipper et par hundrede kroner billigere om måneden.

Man kan ikke bruge pengene to gange, og derfor er det en prioritering, og vi ved jo fra alle undersøgelser, hvad forældrene prioriterer. De prioriterer kvaliteten både for, om jeg så må sige, almindelige børn og for socialt udsatte børn. Kunne man derfor ikke forestille sig, hvis man prøver at kigge lidt fremad, at Socialdemokratiet måske overvejede, om det på lang sigt er den rigtige måde at bruge pengene på at stikke dem ned i folks lommer i stedet for at bruge dem på at sikre vores børns fremtid?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nej, jeg tror, at et politisk parti skal overholde de løfter, det giver befolkningen. Vi har stået for nedsat forældrebetaling, og det er et vilkår, som det fremtidige samarbejde om kvalitet i daginstitutioner og ressourcer til daginstitutioner må have som udgangspunkt. Jeg vil glæde mig over, at vi har en fællesnævner her, hvor vi er.